

Publicerad 2019-12-14 10:57 av smultronbergen

Stugan

Bläcket. Det som i ryckningar av längtan

lade mark på mark. Mitt öga tonade bort.

Såg det land som sakta kunde urskiljas

hon behövde hafsa chansan följa ögonblicket

behövde ångra sudd. Lägga till men oftast

avlägsna. Hon undrade om livet ofta var likt

att författa. Lita till sin människa. Syntaxen.
julie visste ärligt talat inte vad detta ord teoretiskt

innehöll för regler. Något med rytmen. Kanske

likt kärleken.

Att befinna sig i samma stuga i tre månader utan

sin dotter. Skulle de överleva. Anknytningen ge

skador aldrig reparerbara.

Det närmade sig en man till havs. Inifrån

syntes hans steg så ryckiga. Beklagliga. Som

om han sprang i längtan. Plötsligt i givakt.
stelfrusen. Som om breven hon sänt

inte nådde riktigt ända in. Som om kvinnans
mänskliga ilska och det andra livets figurer
fick alla brevens bokstäver att i sekunder
helt tappa mening.

Sådan var vår kärlek. Synes den.

Hon ville ta det stelfrusna. Värma.
Förklara. Som Sorg när den övermannar
finns inte längre plats till det. Inget över
till att vårda. Ingen kraft över till att berätta
en historia om hur en flicka vandrat. Inte
när hon såg hur ansiktet stramar. Hur han
med all sin besvikelse döljer det viktigaste.

Hans längtan efter att räcka till.

Julie märker att tårna lever sitt eget liv.
Att de krampar. Hon behöver mer än
någonsin släppa på försvaren. Låta dem
falla. Filten över axeln är lätt. Värmer.

Hon ser inte honom nu. Har han lagt sig

ner på isen. Försvunnit ner bland vågor.

Klockans tickande. Kvistars stickande ljud.

Värmen som sakta stiger längs med benen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten